

Sylvester Anita

Szívem hajóján

Versek

Szerelem kapui

1.

Helyet kaptál lüktető szívemben,
te vagy a hajnal és az alkonyat.
Csillagok messzi fénye a csened,
átölel hűen évszázadokat.

Onnan jöttél, ahol az ég ragyog,
a remény szívárványíve feszül.
Benned láthatom végre, ki vagyok,
tükrödben arcom helyére kerül.

Tekinteted kékszínű tiszta tó,
nem kavar rajta szél hullámokat.
Gyengédséged finoman ringató,
ahogy álmod simítja álmomat.

Aranyba öltöztet minden szavad,
örökkévalóság a pillanat.

2.

Örökkévalóság a pillanat,
a legszentebb akarat, hogy élek.
Kibomló virág bennem a tavasz,
mint földre születő örök lélek.

Mindig tudtam, oka van mindennek,
miért is vagyok az, aki vagyok.
Engem aranyfonállal vezetnek,
elveszni nem hagynak az angyalok.

Szívembe rejtettem a magokat,
miket termővé tesz majd az idő.
Amit lelkembe bevetve hoztam,
gyönyörű lombos ágakká kinő.

Mikor imára hajtottam fejem,
felfénylett előttem a végtelen.

3.

Felfénylett előttem a végtelen,
tükörként világított az arcod.
Tudtam, te vagy az én másik felem,
akit ezentúl már el nem hagyok.

Az idő metsző szelét fújta ránk,
olykor meleg napunk is elborult.
Fagy kínozta virágunk tavaszát,
szép fáink is könnyeztek szomorún.

A vihar könnyű ágaink törte,
fordult bolond áprilisunk zordra.
Minket eggyé forrasztott örökre,
ott maradtam szívedre omolva.

Szerelmünk adott angyalszárnyakat,
mi minden múltó időt betakart.

4.

Mi minden múltó időt betakart,
világított köröttünk a jelen.
Szíveinkbe zárt örök pillanat,
mint gyertya lángjában a kegyelem.

Álomvilágunkban nincs árulás,
jó uralkodik a gonosz helyett.
Lelkeinkben lakozó Messiás
megáll majd egyszer poraink felett.

Hazatér már a tékozló fiú,
mert a remény hal meg utoljára.
Örömmé válik, ami szomorú,
kapunk legyen szélesre kitérve.

Tudtam, egyszer majd megtalálhatom:
kerestelek távoli utakon.